

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LEMAN

Dün gönderdiğin TIRlar, gelir arkanı TIRmalar!!!?

İŞİD, Musul'daki Türk konsolosluğunu basarak, ikisi bebek
49 kişiyi rehin aldı..Yetinmedi tır konvoyuna saldırdı,
28 şoförü de rehinelere ekledi..

İŞİD'in konsolosluk baskının ardından
Ahmet Davutoğlu klasiği gündeme geldi;
"Kimse Türkiye'nin gücünü test etmesin.."

Hiç kimse Türkiye'nin gücünü test etmeye kalkmasın!

Yine nereye tosladın lan ülkeyi?

Bizim sabrımızı test ediyor!

BEN BUNA BU TIRI VEREYİM.. SONRA O DA BANA YENİ OYUN ARKADAŞLARI BULUR BELKİ..

EYVVALLAAAH... RÖHÖHÖHÖ..

OYNADIKTAN SONRA GERİ GETİRMİYİ UNUTMA TANAM MI?

LTKLI CAN

KİMSE TÜRKİYE'NİN GÜCÜNÜ ÖLÇMEYE KALKMASIN!

YOKSA GEZİ PARK'I'NI TEKRAR KAPATIRIZ!

LTKLI CAN

YARALILAR VAR MI?

YARALI YOK. ÇATIŞMAYA GİRMEYEN TESLİM OLDUK!

BEN SİZİ KASTEDMEDİM, İŞİD ÜYESİ YARALI VAR MI? VARSAM AMBULANS HELİKOPTER GÖNDERELİM.

KENDİNE İRAK ŞAM İSLAM DEVLETİ ADINI VEREN İSİD ÖRGÜTÜ MÜSUL'U DA ELE GEÇİRDİĞİNİ AÇIKLADI SAYIN SEYİRCİLER..

\$\$\$İİDD..
\$\$.. İSİ!.. İSİD!
\$500.. ÖÖ..
ÖSO..

HAAH.. İŞTE SONUNDA OLACAĞI BUYDU. BU MU OLACAKTI MINİK YAVRUMUZUN İLK SÖZÜ..

LTKU CAN

**SEN VAR GİDİP
YENİKAPI'DA MİTİNG
YAPMAK?!**

YENİ DÜNYANIN YÜKSELEN GÜCÜ HÜKÜMETİMİZ KULAGINDAN TUTUP GEÇMİŞİNİ S...

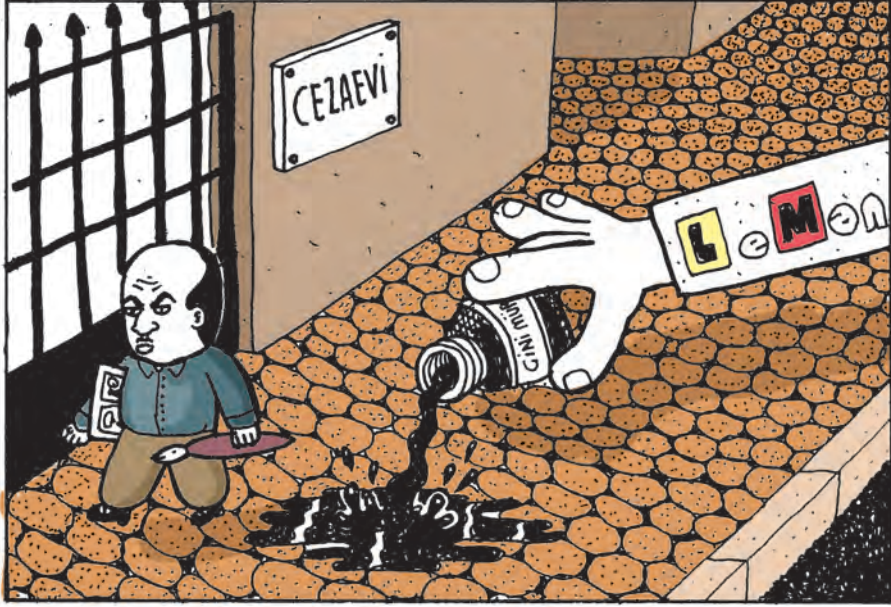
MUHAMMEERR!!!

OF TAMAM.. TAMAM YA..

YİNE DE KİMSE TÜRKİYE'NİN GÜCÜNÜ ÖLÇMEYE CÜRET ETMESİN!

LTKK ÇAN

Adnan Oktar'ın karikatürünü çizdiği için 3 ay 3 gün hapis cezası alan Mehmet Düzenli, cezasını çekmek üzere Alanya cezaevinde.

Sınıfı geçti ama devlet faşizmini geçemedi...

Adana'daki Lice protestoları sırasında polisin attığı ses bombasıyla başı parçalanan 15 yaşındaki İbrahim Aras yaşamını yitirdi...

"Çatı aday" çok tartışıldı.. Adayı, kimin bulup ortaya çıkardığı ise malumun ilanı.

"Her yere metro, her yerde metro" sloganıyla seçimi kazanan Kadir Topbaş'ın ilk icraatı toplu taşımaya zam yapmak oldu.

Dünya kupası başladı.

Konsolosluk baskınında tek kurşun sıkmadan teslim olan Özel Harekat polislerinin silahlarını IŞİD'e teslim etmediği iddia edildi..

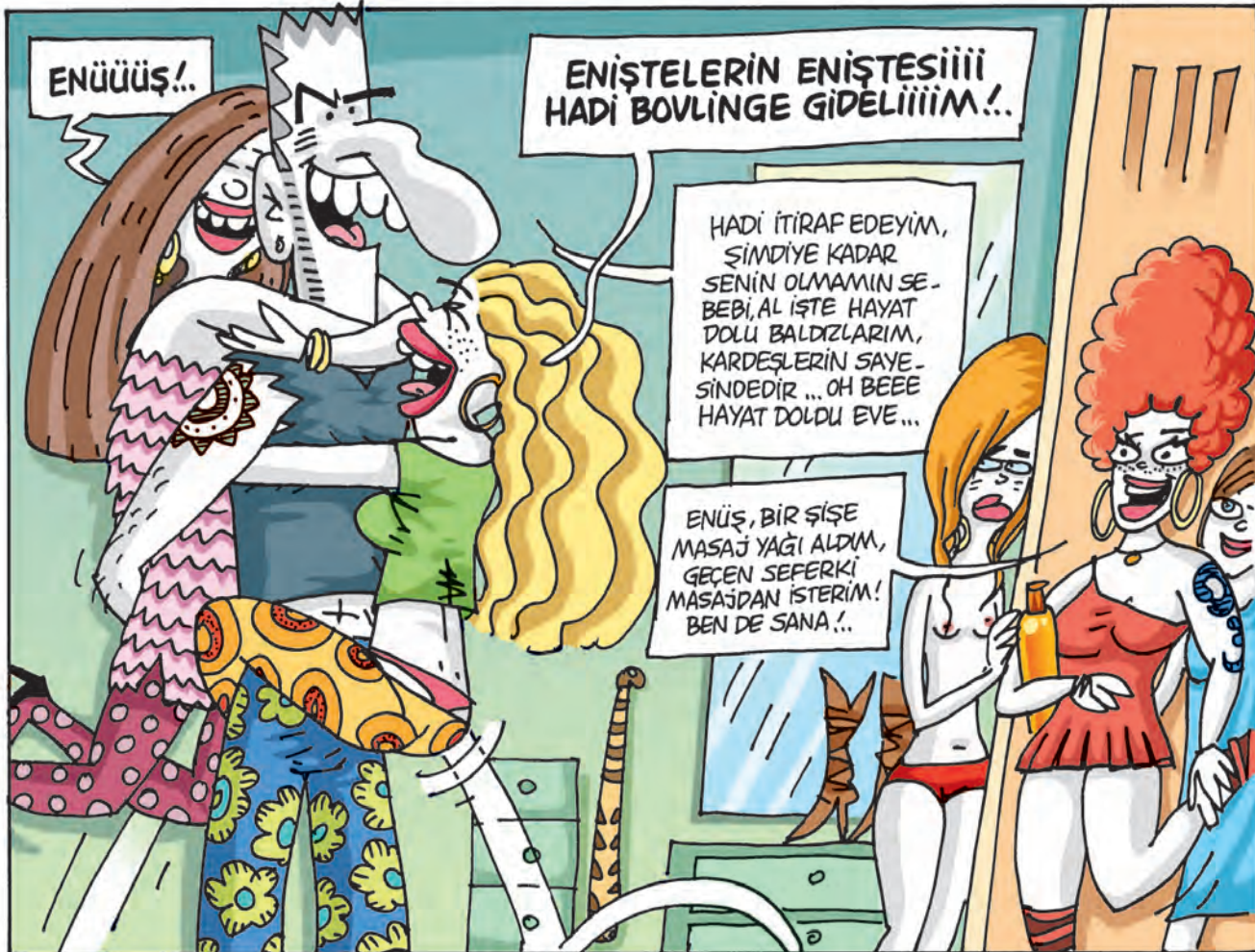
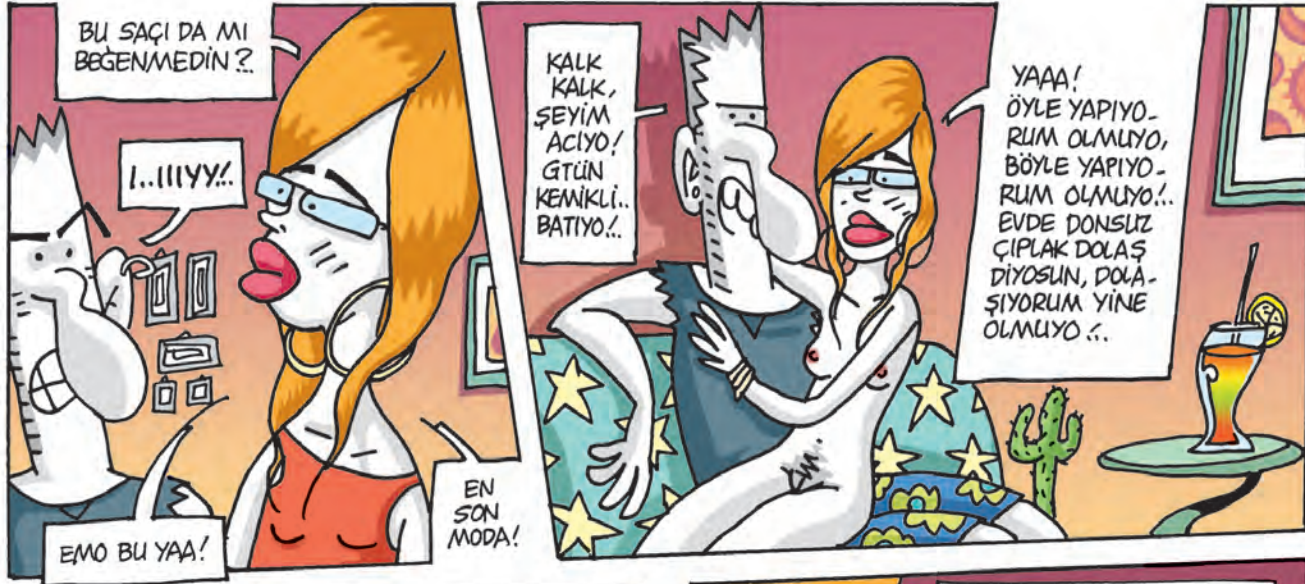
IŞİD ele geçirdiği bölgelerde "tövbe" noktaları kurdu.

Leman GEZİ devam ediyor...

Leman Gezi 1. ve 2. sayıları LM Özel eki olarak bayiiilerde..

ANNE

- Tünaydın Sıkılhan, evet, nasısın yavrum, peki. Şunu diyecem sana Sıkılhan, ben bu gece rüyamda Birleşik Devletler Nebraska Senatörü'nü gördüm. Gri saçlı, uzun boylu, sağlıklı bir beyefendi, Hummer marka lacivert bir cip kullanıyordu. Rüya bu ya, birlikte aynı marketten yoğurt aldık. Çıkışta bana kapıyı tutup "Good afternoon" dedi. Daha önce rüyamda hiç böyle kibar bir kongre üyesi görmemiştim.

- **Vay canına hehehe... Rüyada Nebraska Senatörü görmek ne anlama geliyo acaba?**

- Savaş tabi yavrum, Irak savaşı. Gerçi Obama "Asker yol-lamıycaz" dedi ama rüyamdan anladığıma göre bu öğleden sonra hava saldırısı başlıyacak. Biz de katılır mıyız orasını şu aşamada bilemiyorum... Dikkatli olmalısın Sıkılhan, evet ço-çuğum.

- **Neye dikkat edicem ki anne, siper mi kazıyım eve.**

- Laflarına dikkat et Sıkılhan, sağda solda "savaşa hayır" deme. İstikbalin mevzubahis. İlerde tahsilin için Amerika'ya gitmek istersen fedaraller yüzünü hatırlayıp sana vize vermezler. Ayrıca unutma ki, benim de Greencard Piyangosuna baş-vurum var. Diyelim ki bana çıktı, ya Birleşik Devletler bana "Vaktinde senin oğlun Sıkılhan Öflan bizim savaşa hayır de-di-ydi Misis Öflan" derse. Di mi çocuğum, çok boyutlu düşün, analitik ol yavrum, o kadar aykûn var bak yazık. "Savaşa Hayır" demeyen arkadaşların vizeleri kapıp Nebraska'ya Sin-sinati'ye, Massaçüset'e giderken sen burda kalırsın, büyük sözü dinle, küreselleş azıcık, sosyal ol. Olmalısın evet.

- **Savaşa hayııaaar!**
- Çocuksun Sıkılhan.

HİRGÜRKAN

- Alo, naber kara kız?.. Hiç nolsun be, ben de iyiyim takılı-yorum ööle... Canım... Sana İsmail Türüt sidisi yolladım aldın mı?.. Ben de seni kara kız... Allahına kadar seviyorum...

- **Alo? Hırgürkan... Olm kimle konuşuyosun lan? Kara kız kim? Abi, yanlış mı çevirdin, ben Sıkılhan...**

- Sus kara kız, yalnızca dinle. "Beklenen gün geleceksa çe-kilen çile kutsaldır" diyorum. Bak ne diyecem, abimde ikibino-nuç kasa siyah bi şiroke var, arkasına "Karakız" yazdırdım... Ne güzel gülüyosun kara kız.

- **Huhohaha... Ne diyon usta sen, bira mı yuttun, kafayı mı kırdın?**

- Uğruna şerefsizlere mermi üstüne mermi sıkırım deli-kanlı gibi, kabzasında kirpiğin var ondörtlümün, Allah şahit, bulamazsın ben gibi seven, kelepçesi ak topuğuna bağlı, bu esmer gönlümün... Bu şiirimi demin kafadan yazdım sana kara kız.

- **Hırgürkan, abi sen şu an duyuyo musun beni?**

- Duyuyorum zznacığımın, bi sus lan, bi sus. Konuşup durma boru gibi sesinle.

- **Anlasam bi.**

- Olm bi ortamda sap kaldım. Millet manitasına sarmaşık olmuş, öpüşüp koklaşan, telefonlaşıp mesajlaşan... Hani ben de hepten sap gibi gözükmiyim diye öylesine kolpadan telefon açtım, alemler kız arkadaşınan konuşuyo sansın hesabı. Ama sen bi susmadın be kardeşim. Kara değİlsin, kız değİlsin belli ki sana söylemiyoruz yavşak. Ne diye konuşup da gülü-yon boru gibi sesinle. Hiç mi stratejik derinliğin yok? Allahtan biri duymadan attım kendimi dışarı. Ulan bi oyun yapalım dedik, hepten sakata geliyoduk, erkeklerle şiir yazıyorum to-poşum zannediceklerdi beni... Bak hâlâ gülüyo, gülmesene olm o boru gibi sesinle şerefsiz. İlk gördüğüm yerde kafana sıkıcam lan Sıkılhan, infaz edicem seni.

ÇAĞATAY

- Sıkılhan, aabi çok çabuk hareket etmen gerekiyo, benim odanın camından aşaa şişme kadın attım. Acilen gelip onu bizim apartmanın bahçesinden alabilir misin?

- **Neden Çağatay? Niye camdan attın şişme kadını, kavga mı ettiniz? Barışırđınız be usta, kesip atmasaydın hemen. Hem bak, kötü davranmışın kıza. Ne o ööle cam-dan atmalar felan. Plastik de olsa kadına el kalkmaz.**

- Olm alay etme lan. Babam odamı bastı arama yapıyo, mecbur kalıp camdan attım. Biri bulup götürmesin, al da sakla benim için. Siyah bi çanta, içinde makarna, kraker, el feneri, pilli radyo ve bekçi düdüğü var. Şişme kız sönük bi bi-çimde katlanmış en dipte duruyo... "Deprem Çantası"nın içinde saklıyodum da...

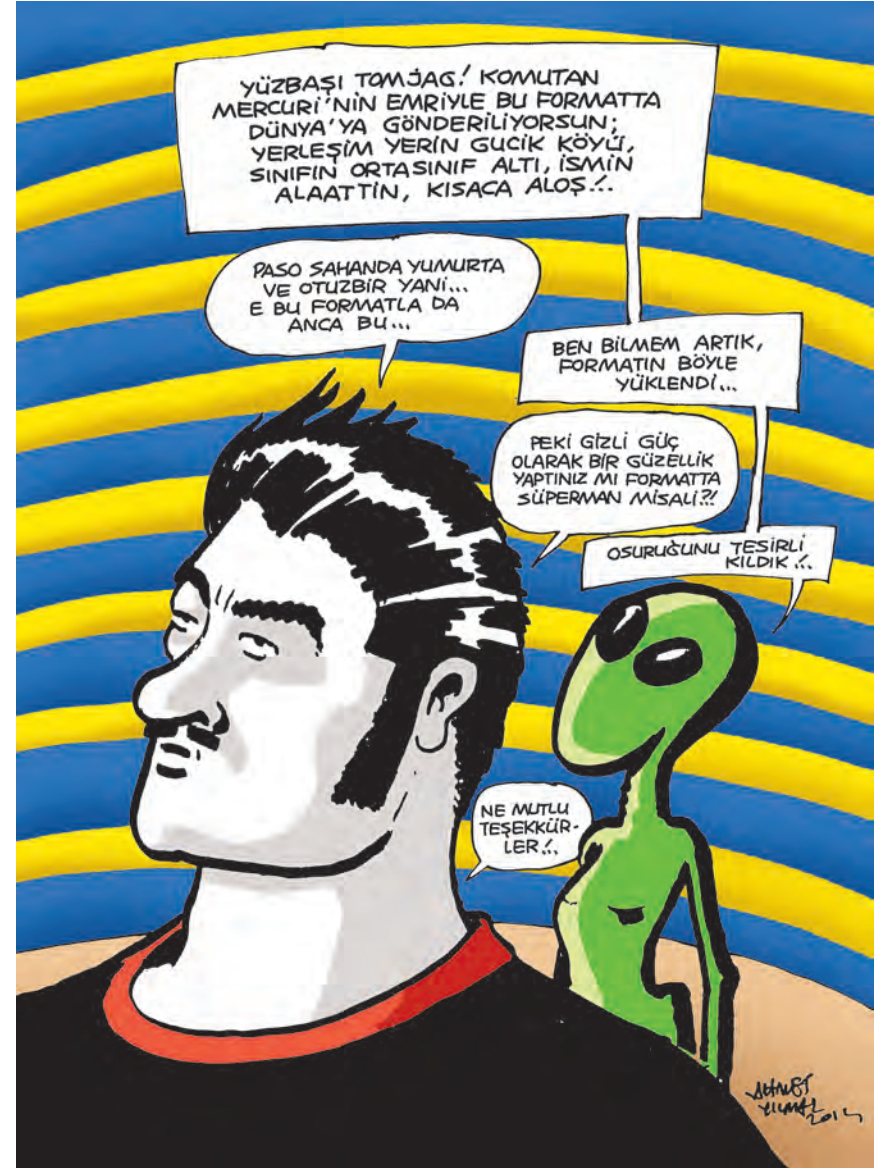
- **Deprem çantasına şişme kadın koyan tek insan sen-sindir heralde Çağatay. Kafayı pipiyle bozmanın da bu ka-darı olur. Ne diyim sana bilemem, bilesem de diyemem.**

- "Annemler oraya bakmazlar" diye sakladık heralde olm... Hadi abi, o çanta bahçede kalmasın. Bak biri alıp götürücek, şişiricek, o olucak... Daha fecisi, kapıcı bulucak, "Sizden mi düştü abi" diye kapı yukarı getirecek çantayı, o zaman kar-deşinin hayatı sönücek. Hadi beaabi, yap kardeşine bi güzel-lik. Bak, yarın bi gün senin de bi kız meselen olur...

- **Sönen kızlarla işim olmaz.**

ATILLA ATALAY

OSAMİ TUNÇ USTA

TERS ZAMAN GLADYATÖRLERİ malumat adamları ve surlar

GÜNERİ İÇOĞLU

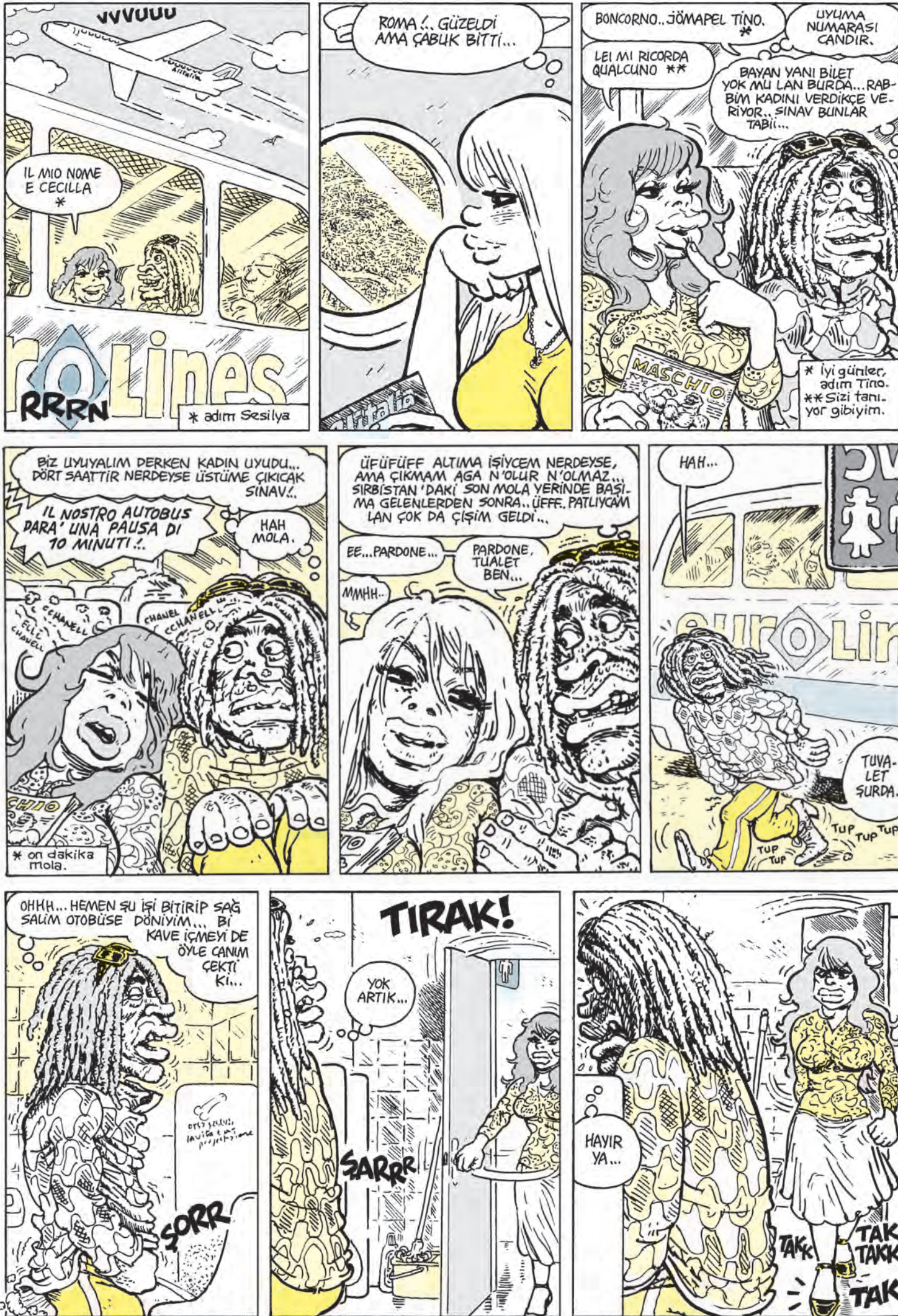

Şu günlerde çoğu yerde ve resmi dairelerde kuyruk bekleme durumu kalktı. Bir numarator-den yapacağınız işlem cinsine göre numara alıp banko ya da duvarda bir panelde ışıklı numaranız çıkar çıkmaz oturduğunuz yerden kalkıp işlem yapılacak yere yöneliyorsunuz. Gayet güzel, kuyruk çilesi yok fakat bu durumun rahatlık kazanımı kadar gözlerden kaçan bir kaybı var... Uzun ve kalabalık kuyruklarda, bazı malumat ve bilgi adamları görüldü bir zamanlar. Maalesef bu adamları kaybettik ve uzun kuyrukta bekleme evhamı denilen bizlere özgü o psikolojik parçacık yitip gidiyor... Gelin bu adamları hasretle hatırlayalım... "Bunlar iki de bir kuyruktan çıkıp giderler, kuyruğun ön tarafından bazı bilgiler, malumatlar alıp kuyruktaki yerlerine geri dönerler ve yanındaki yöresindeki insanları paniğe sevk edip kafalarını karıştırırlar. Zira bu malumat adamlarının kuyruğun ön tarafında edindikleri bilgiler hep yanlış çıkar. Bekleyenleri boşu boşuna endişelendirirler. Çünkü genellikle paniksel negatif bilgilerle geri dönerler. Bunlara kulak tıkamak da mümkün değildir. En mantıklı insanlar bile bekleme psikolojisiyle bu asılsız bilgilerin elektrikliğini kapılır ve bekleyeyim mi, gideyim mi paradoksuna girerler. Mesela gelip "bizim buraya kadar olanları yarın alacaklarım" derler, o bölgedeki bekleyenlerin midesi kasılır, ayakta duramaz olurlar. Bir daha gider, yine dolanır gelir, "başvuru formu çift numarayla biten numaralara bir dahaki hafta bakacaklarım" derler, yine o civardakilerin dizlerinin bağı çözülür. Bir kimse de demez ki "yahu kardeşim gitme, malumat getirme artık.. Ya da git ama malumatsız dön!"

Malumat adamları son ana kadar gidip gelip asılsız bilgiler getirirler. Fakaat en sonunda nedense bir tek bunların işi hallolmaz, hep eksik bir evrakları falan çıkar. Fakat hiçbir şey olmamış gibi sakın sakın sırtarak bir süre önce paniğe, umutsuzluğa düşürdükleri insanların yanından geçip giderler. Giderken bile sanki herkesin evrakı eksikmiş gibi "şu da gereklymiş, bu da gereklymiş, o olmadan olmuyormuş" şeklinde kendi durumlarını abartarak ve kuyruğun arkalarını bir sel gibi paniğe kaptıracak ağır ağır uzaklaşıp giderler. Velakin eksik evrakı tamamlamaz, bir daha geri de dönmezler. Boşuna bekledim de demezler. Sanki onların işi o gün orda durup, öne arkaya gidip gelerek insanları telaşlandırmaktır...

İşte kendi adıma bu malumat adamlarını öz-lüyorum. Bir resmi kurumda sıramın gelmesini beklerken numarator-den aldığım küçük numara kağıtçığını parmaklarımın arasında dolaştırırken içime bilmediğim türden bir yalnızlık çöküyor. Ancak bankalarda ışıklı göstergelerdeki her yeni numara yanı sıra kuyruk malumat adamları sanki bana gülümseyerek göz kırıyorlar...

Seneler önceydi... Yürüyerek tüm İstanbul surlarını dolaşmaya karar vermiştim. Bir Kış günü sabahı erkenden kalktım, en kötü ve peçmürde elbiselerimi giyip çıktım yola... Eminönü'nde vapurdan indim ve Üsküdarı yönüne doğru başladım yürümeye... Surların kenarından uzaklaşmamaya özen gösteriyordum. Çünkü bu gezi sadece sur gezisiydi. Belli yerlerde sur duvarları arada bazı yeni yapılarla kesiliyordu fakat biraz ötede tekrar başlıyordu. Duvarın tekrar başladığı yere ulaşmak için zaman zaman ara sokaklara dalıyor, çıkıyor, duvarı iç taraftan yakalıyor, zevkle seyrede seyrede yoluma devam ediyordum.

Şu günlerde çoğu yerde ve resmi dairelerde kuyruk bekleme durumu kalktı. Bir numarator-den yapacağınız işlem cinsine göre numara alıp banko ya da duvarda bir panelde ışıklı numaranız çıkar çıkmaz oturduğunuz yerden kalkıp işlem yapılacak yere yöneliyorsunuz. Gayet güzel, kuyruk çilesi yok fakat bu durumun rahatlık kazanımı kadar gözlerden kaçan bir kaybı var... Uzun ve kalabalık kuyruklarda, bazı malumat ve bilgi adamları görüldü bir zamanlar. Maalesef bu adamları kaybettik ve uzun kuyrukta bekleme evhamı denilen bizlere özgü o psikolojik parçacık yitip gidiyor... Gelin bu adamları hasretle hatırlayalım... "Bunlar iki de bir kuyruktan çıkıp giderler, kuyruğun ön tarafından bazı bilgiler, malumatlar alıp kuyruktaki yerlerine geri dönerler ve yanındaki yöresindeki insanları paniğe sevkidip kafalarını karıştırırlar. Zira bu malumat adamlarının kuyruğun ön tarafında edindikleri bilgiler hep yanlış çıkar. Bekleyenleri boşu boşuna endişelen-dirirler. Çünkü genellikle paniksel negatif bilgilerle geri dönerler. Bunlara kulak tıkamak da mümkün değilirdi. En mantıklı insanlar bile bekleme psikolojisiyle bu asılsız bilgilerin elektrigi-ne kapılır ve bekleyeyim mi, gideyim mi paradok-suna girerler. Mesela gelip **"bizim buraya kadar olanları yarın alacaklarmış"** derler, o bölgedeki bekleyenlerin midesi kasılır, ayakta duramaz olurlar. Bir daha gider, yine dolanır gelir, **"başvuru formu çift numarayla biten numaralara bir dahaki hafta bakacaklarmış"** derler, yine o civardakilerin dizlerinin başı çözülür. Bir kimse de demez ki **"yahu kardeşim gitme, malumat getirme artik!.. Ya da git ama malumatsız dön!"**

Malumat adamları son ona kadar gidip gelip asılsız bilgiler getirirler. Fakaat en sonunda nedense bir tek bunların işi hallolmaz, hep eksik bir evrakları kalan çıkar. Fakat hiçbir şey olmamış gibi sakin sakin sırtarak bir süre önce paniğe, umutsuzluğa düşürdükleri insanların yanından geçip giderler. Giderken bile sanki herkesin evrakı eksikmiş gibi **“şu da gerekliymiş, bu da gerekliymiş, o olmadan olmuyormuş”** şeklinde kendi durumlarını abartarak ve kuyruğun arkala-rını bir sel gibi paniğe kaptırarak ağır ağır uzakla-şır giderler. Velakin eksik evrakı tamamlamaz, bir daha geri de dönmezler. Boşuna bekledim de demezler. Sanki onların işi o gün orda durup, öne arkaya gidip gelerek insanları telaşlandırmak-tır...”

İşte kendi adıma bu malumat adamlarını öz-
lüyorum. Bir resmi kurumda sıramın gelmesini
beklerken numaratoründen aldığı küçük numara
kağıtçığını parmaklarının arasında dolıştırırken
içime bilmediğim türden bir yalnızlık çöküyor.
Ancak bankalarda ışıklı göstergelerde her yeni
numara yanılsında kuyluk malumat adamları
sanki bana gülümseyerek göz kırpyorlar...

Seneler önceydi... Yürüyerek tüm İstanbul surlarını dolaşmaya karar vermiştim. Bir Kış günü sabahı erkenden kalktum, en kötü ve peçmürde elbiselerimi giyip çıktım yola... Eminönü'nde vapurdan indim ve Unkapanı yönüne doğru başladım yürümeye... Surların kenarından uzaklaşmamaya özen gösteriyordum. Çünkü bu gezi sadece sur gezisiydi. Belli yerlerde sur duvarları arada bazı yeni yapılarla kesiliyordu fakat biraz ötede tekrar başlıyordu. Duvarın tekrar başladığı yere ulaşmak için zaman zaman ara sokaklara dalıyor, çıkıyor, duvarı iç taraftan yakalıyor, zevkle seyrede seyrede yoluma devam ediyordum.

O zamanlar henüz restorasyon çalışmaları yoktu. Pek hoştu surlar. Hemen her yerden bir ilginçlik fıski-yordu. Surların tepesinde otlayan atlar ve at arabaları, merdiveni bile olmayan derin bir kulenin içinde bir tek yastıkla yaşayan, oraya nasıl inip çıkabildiğini anlamadığım bir berduş, surlardaki kemerlerde, burçlarda oynayan değişik yaştaki çocuklar, bazı bölümleri eve dönüştürüp kapkalin duvarlar içinde yaşayan insanlar, insanlar ve aheste ilerleyen zaman...

Yaşı büyük bazı haylaz çocukların beni Anemas Zindanları'na götürüp soyma girişimleri gibi türlü badireler atlattıktan sonra böylece Ayvansaray, Edirnekapi derken geldim Topkapı ci-varlarına. O zamanlar buranın şimdiki haliyle hiçbir benzerliği yoktu. Bu noktada surları takiben yola devam etmek için küçük bir delikten geçmek gerekiyordu. Tam geçecektim ki, içerden küfür ede ede, **donlu, atletli** biri çıktı ve telaşla bana **"Sakin girme bilader, içerde bir sürü hırsız var. Beni çok kötü soydular. Sen git başka yerden geç kendini kurtar!"** dedi. Birden çok şaşırılmışım. Bu deliğin içinde kimler vardı?... Bunlar nasıl adamlardı?... Bir adamı nasıl böylesine so-yarlardı?... Derin bir merakla kafamda hâlâ aklımın almadığı bu so-rularla hemen başka bir yoldan dolaş-tım. Bir yandan da durumunu yadırgamadan sanki orda soyulmak normalmiş gibi davranan donlu adama gülüyordum soluk soluğa. Böylece surların o kadim bölümü eksik kaldı zihnimde...

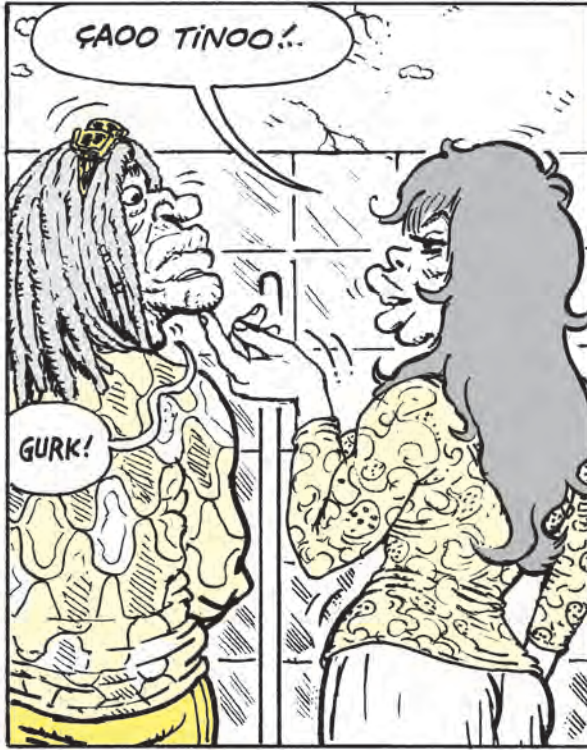
Birazdan kesilecek cılız sütçü bey-girlerine bakarak tatlı tatlı yürümeyi sürdürdüm. Neydi bu zamanın me-kanla olan derdi?... Ben neyi arıyordum ki?... Herşey değişip dönüşecekti eninde sonunda... Bura-lardaki birbirine girip kaynamış bin-lerce yazılıp çizilecek olan şey düzeltilerek silinip gidecekti. Çizgi denen o eğri gerçekliğe kazınmalıydı herşey yitip gitmeden önce belki de... Yazı denen kelimeler gerçeğe yetmez

gibi geliyor sanki bana bazen...

Uzun bir yürüyüşten sonra, akşam üzeri Eminönü'nde başladığım noktaya huzur içinde ulaştım. Surların tümünü o donlu, atletli adamın soyulduğu delik bölümü hariç yürüye-rek dolaşmışım. İstanbul'u son ha-liyle tavaf etmişim... Üstüm başım çamur içinde vapura bindim ve sa-kince eve döndüm...

Şimdi düşünüyorum da kentsel dönüşüm denilen kitlesel değişimle üstümüzde kalan o don da gidecek galiba. Keşke o surlar öyle kalsaydı da o şekilde masumane elbiselerle soyulmaya devam etseydik diyeceği-miz günler gelmez umarım... Dönüşü-mün rantının dönüşüm... İşte burda yeni, bambaşka ve çok çok yüksek surlar çıkar önümüze...

Devamı haftaya..

RÖPORTAJ

Dr. Yektan Türkyılmaz:

'Gezi'nin esas kazanımı, itiraz edebilmenin kendisidir.'

"Gezi'den geriye bir şey kalmadı", "o kadar mücadele ettik bir şey değişmedi, hepsi boşaymış" diyor kimi insanlar. Bu bakış sorunlu mu?

Büyük bir kesim ilk defa sokağa çıkınca, "ben sokağa çıktım neden devrim olmadı" diye düşündü. Tabii toplumsal muhalefetin şurasından burasından tutan insanlar, devrimin böyle olmadığını bilir. Fransa'daki Mayıs olaylarıyla sıçrayan 68 hareketi de sonrasında aynı fiziki çöküşü yaşamıştır. Bu ayaklanmaların kıymeti, referans olmalarıdır. Kolu kesersiniz ama ağrısı devam eder. Gezi bitti ama ağrısı başbakan da dâhil hepimizde devam ediyor. Başbakan hala "Geziciler"i ağzından düşürmüyor. Bence Gezi'nin o fantom varlığı önemli.

Öte yandan belirli bir olgunluğa sahip insanların bir noktadan sonra Gezi'nin de eleştirel okumalarını yapmalarının lazım olduğunu düşünüyorum. Yani tamamen kusursuz, mükemmel olduğu düşüncesinden kurtulup, sıkıntılı taraflarını da görmek gerekiyor.

Gezi'ye dair somut bir netice görme ihtiyacı sorunlu mu?

Çok sorunlu. Kazanım konusunda ben karamsarım, benim siyasete müdahil oluşum umut değil, umutsuzluk üzerinden oluyor. Asla bir mucize ve devrim beklentisi içinde değilim. Bana göre esas kazanım, itiraz edebilmenin kendisidir. İtiraz edebilmenin derhal somut bir kazanca dönüşebileceğini düşünürsen, iyimser olursun. Bence oraya çıkıp da itiraz edebilmek, "itiraz ediyorum, hoşnutsuzum, bu baskının yıkıldığını görmek beni sevindirir" diyebilmek en büyük kazanımdır.

İnsanlar gerçek kazanım görmek istiyorlarsa, kendi dönüşümlerine bakmalılar. Biz mesela Seyyar Forum olarak çok şey kazanmış olarak görüyoruz kendimizi. Çünkü kolektif bir şekilde, her şeye bakışımız değişti. Epey de yol kat ettik. Bizim forumun "temiz yüzlü çocukları" önceden polise taş atan 15 yaşındaki çocuğun davranışını sorgularken, şimdi çocuğun taş atmasına neden olan polislin davranışını sorgular hale geldiler. Bu, başlı başına bir devrimdir zaten.

Bu hareket dönüşebileceği yere kadar dönüştü mü peki?

Hayır. Naifliğinin, kaçınılmaz olarak kurbanı olan bir hareket. Polis gelip de "çevre düzenlemesi yapacağız" dediği zaman buna inananlar, polis megafonundan Gezi'ye seslenenler de oldu. İsim vermek istemiyorum ama kocaman da adamlardı üstelik. Barikatı polis giremesin diye kurarsın, değil mi?

Dr. Yektan Türkyılmaz, soykırım, toplumsal şiddet ve devrimler üzerine akademik çalışmaları olan saygın bir antropolog. Türkyılmaz bir akademisyen olmanın da ötesinde bir aktivist; Gezi sürecinde ortaya çıkan yaratıcı tartışma forumlarından Seyyar Forum'un da faal bir üyesi.

Ankara'ya giden heyetin çıkışta "Başbakan üzerimize yürüdü, canımızı zor kurtardık" diye-memesi. Ve daha da kötüsü, ortada gerçek anlamda bir görüşme bile olmamasına rağmen korkunç, köreltici ve yanıltıcı bir iyimserlik yaratmaları... Yine aynı naif iyi niyet yüzünden oldu bu da.

Bir de Başbakan'la görüşen ekibin ilk defa bu düzeyde bir görüşmeye katılmış olmasının da etkisi vardı galiba?

Ateş, durup dururken kucaklarına düştü çünkü. Bakıyorsun en köklü devrimci örgütlerden bile daha korkunç bir terör örgütü olarak sunuluyorlar. Nerede bu Taksim Dayanışması, diye soranlar oluyor. Taksim Dayanışması, devrimle ilgili bir müessese değil. Ama haklısınız, insanlar değişik düzlemlerde ilk kez devletle karşılaştılar. Herkes doğru okudu mu bilmiyorum ama bazılarının çok iyi okuduğunu görebiliyorum. Beni umutlandıran ve zaman zaman gülümseten şeyler var protestolarda. Hayatı boyunca flamlı, bayraklı siyasette bulunmayan gençlerin, kendi dışlanmışlıklarına anlam verip öfkelerini ifade etmeye başlamaları çok anlam verdiğim bir şey.

Seçim sürecine çok fazla anlam yüklenmesi ve sosyal medya akışıyla her şeyi dakika dakika yoğun bir şekilde yaşamak da insanları biraz tüketti sanki. Çok çabuk yoruldu insanlar ve çabucak "eski solcu" oluverdiler.

Aynen! "Ben sokağa çıktım, neden devrim olmadı" denmesi gibi, "her şey teşhir oldu, sen nasıl seçimi kazanabildin" denmesi yanlış okumak ve o iktidarın ekmeğine yağ sürmektir.

Sandığa hiç gitmemek, de çok saygıdeğer bir tavidir ve bu tavır korunmalıdır. Eğer içini rahatlatırsak gitmek de meşrudur. Git, ama oy at, sakin umudunu atma o sandığa. Orada çözülecek bir hikâye yok. Bir de, bu kirliliği temizleyecek bir sandık olabilir mi? Yani, tecavüzden yargılanıyorsunuz, halka soralım diyebilir miyiz?

Gezi Parkı ve Taksim "fethedilecek kaleye" dönüştü. Ancak devlet her seferinde daha sert, daha hazırlıklı. Bu koşullarda günlük kitleler Taksim'e akıyor. Bu hedef yanlış mı? Gezi'nin enerjisi nerelere akıtılabilir?

Öncelikle bunun haberini insanlara buradan verelim: Gezi bir daha olmayacak. Bunun replikası mümkün değildir. Öte yandan Emrah Serbes'in romanına referansla söyleyeyim: "Her temas iz bırakır." Gezi'de iz bırakıyor, Soma'da iz bırakıyor. Unutulduğunu düşündüğümüz zamanlarda bile onlar bir yerlerde kazılı duruyor.

Bir reel siyaset vardır bir de sembollerin siyaseti vardır. Bunları birbirinden ne kadar ayırdedebiliriz bilemiyorum ama en azından kayıpları anmak için 77'nin 1 Mayıs'ı da öyledir. Bir sembol yaratmıştır ve artık Taksim'in dışındaki anmalar (Yenikapı) gerçekçi olmamaktadır. Burada da öyledir fakat bunu yaratan yine AKP yönetimidir. Kimse aslında "bir daha Gezi'yi fethedelim" anlayışında değildi. Oraya giden adamların yüzde 99'u orayı alamayacaklarını biliyordu.

Daha önce de gördük ama Gezi anmasında çok daha fazla sivil polis vardı. Polis olup olmadıklarını da da bilmiyoruz aslında. Yeni bir kolluk kuvveti türü mü yaratılıyor?

Tiplerine baktığınızda vermek istedikleri imaj sivil polis imajı değil aslında. Polis işlevini gören bir sivillik bu. Kasımpaşa ve Tophane'deki eli sopalıların cebine kimlik konmuş hali.

Elinde copuyla oynayıp had bildirmeye, güçsüz hissettirmeye, taciz etmeye çalışıyorlar. İstiklal'de dağılma ihtimali vermeden saldırmaları da bir imha provasıdır.

Şimdi bir yanda Lice, bir yanda Okmeydanı var. Cemevinde biri katledildi, Bilal Erdoğan Okmeydanı'nda ok attı, Misbah Demircan "Okmeydanı'nı 'Şanzelize' yapacağız" dedi. Burada nasıl bir oyun dönüyor?

Bir taşla birçok kuşu vurmaya çalışıyor bu adamlar. Bir yandan "Şanzelize" ile oradaki yoksul Alevi nüfusunu bitirebilirim bu işi yapabilirim, diye düşünüyor.

Okmeydanı dediğimiz zaman Alevilik mesele-

sine direkt girmiş olacağız; Kürtler ve daha yoğun olarak Alevi var orada. Bu sadece Okmeydanı'ndan ibaret bir mesele değil. Aynı kader muhtemelen Armutlu'nun, Gazi'nin, 1 Mayıs ve Gülsuyu mahallelerinin de başında. Bunlar şehirdeki Alevi noktaları. Okmeydanı'nın ise öncelikle şehrin göbeğindeki bir rant alanı olarak korkunç bir önemi var. Bunu hiçbir zaman unutmamak lazım.

Şu anki yönetimde Aleviler yakın ve açık bir tehdit altındalar. Yoksul Alevilik ilk hedeftedir. Bunlar da Okmeydanı ve Gazi mahallesini işaret ediyor. Buraların kriminalize edilmesi de planın bir parçası. Bu mekanları "suç yuvası" olarak lanse etmek; buraları terör, silah ve mafya merkezi olarak göstermek ilk etapta yapacakları şeyler.

Bir de Gezi'yi bir Alevi ayaklanması olarak algılayıp öyle yansıttılar. Mesela bir polis raporu yayımlandı "Gezi'cilerin yüzde 80'i Alevi çıktı" diye. Tam bir deli saçması. Burada bir hedefleştirme, bir kriminalize ve marjinalize etme yani sorun kaynağı, baş belası, çiban olarak gösterme durumu var ve bunlar çok tehlikeli sinyaller.

Şöyle de bir durum var tabii; Gezi sürecinde öldürülen insanların ve yaralananların önemli bir kısmı Aleviydi.

Evet, Gezi'de öldürülen 7 insanın 7'si de Aleviydi. Bu durumda ya "orada bulunanların yüzde 100'ü Alevi" diyecekler (ki böyle bir şey söylenemez.) ya da orada ciddi bir hedef alma, kasıtlı öldürme olduğunu itiraf edecekler.

Gezi sürecinde kentli orta sınıf, Alevi mahalleleriyle temas kurabildi mi?

Gezi önceden planlanmamış bir ittifaktı. Ama bu ittifaka en büyük ihaneti bahsettiğiniz o orta sınıf yaptı. Okmeydanı'na kaç kişi gidebildi? Çatışmaya demiyorum, çay içmeye. Araya duvar koyma yeter ki. Hal böyleyken insanların "neden Gezi'ye kimse gelmiyor" demeye hakları olmuyor. Gazi, Okmeydanı, Armutlu... Bu yerler görmezden geliniyor. O yüzden artık Taksim'deki Cumartesi toplantılarına kimse gelmiyor. Çünkü kendi seslerini duyamıyorlar orada. Gezi imajına bunlara yer yok ve bu gerçekten sıkıntılı bir durum.

Peki orta sınıf nasıl bir temas kurabilir Okmeydanı'yla? Kendi habitatları değil bu mahalleler, dolayısıyla ya korkuyorlar ya da "Abi gidiyoruz ama bir yere kadar. Orayla temas kurmamız çok güç çünkü orada silahlı örgütler var" diyorlar.

Aynı durum Soma için de geçerli. Oralara gidilsin, derken Moğol ordusu gibi gidilmesinden bahsetmiyorum. Sadece yanında durmaya gitmek, şahit olmaya gitmek bile yeterli. Soma faciasında birkaç arkadaş İstanbul'da duramadıklarını gitmeleri gerektiğini söylediler ve Soma'ya gittik. Gidip orada yanınızdayız, diye bağırmaya da gerek yok, görünmek de yeterli. Oraları kriminalize eden bir sebep de orada bulunmamamız. Devlet de bunu empoze etmeye çalışıyor zaten; "Oralar senin-benim gidebileceğimiz yerler değil" algısını oluşturmaya çalışıyor.

Öte yandan ben Gezi'nin "güzel yüzlü", "dünyanın en sevimli eylemcisi" imajını da gerçek bulmuyorum. Böyle bir eylem olamaz. İnsanların temel yaşam, eylem ve direnme haklarının ellerinden alınabileceği bir hukuk sistemi de olamaz. Neler yapıp neler yapılamayacağı mevzu tartışılabilir elbette. Metod azaltma taraftarı da değilim.

Gidip Lice'deki adama oturma eylemi yap, Duran Adam gibi dur, deme şansınız yoktur. Bununla birlikte başka bir bağlamdaki bir eylemde de silahlı direniş doğru ve olanaklı olmayabilir. Bundan ziyade dayanışma ağlarını sağlamak bir şekilde kurmak ve bu ağları kurarken de Okmeydanı'nı, Lice'yi unutmamak lazım. Bunlarsız biz ancak kendilerini eğlendiren, çocuklarına anlatacak hikâyeler biriktiren orta sınıf şehirli entelektüeller olarak vicdan azabımızla baş başa kalırız.

(Röportaj: Mesud Ata | yeniHarman dergisinin kısaltılarak alınmıştır.)

RÖPORTAJ

Dr. Yektan Türkyılmaz:

'Gezi'nin esas kazanımı, itiraz edebilmenin kendisidir.'

"Gezi'den geriye bir şey kalmadı", "o kadar mücadele ettik bir şey değişmedi, hepsi boşaymış" diyor kimi insanlar. Bu bakış sorunlu mu?

Büyük bir kesim ilk defa sokağa çıkınca, "ben sokağa çıktım neden devrim olmadı" diye düşündü. Tabii toplumsal muhalefetin şurasından burasından tutan insanlar, devrimin böyle olmadığını bilir. Fransa'daki Mayıs olaylarıyla sıçrayan 68 hareketi de sonrasında aynı fiziki çöküşü yaşamıştır. Bu ayaklanmaların kıymeti, referans olmalarıdır. Kolu kesersiniz ama ağrısı devam eder. Gezi bitti ama ağrısı başbakan da dâhil hepimizde devam ediyor. Başbakan hala "Geziciler"i ağızından düşürmüyor. Bence Gezi'nin o fantom varlığı önemli.

Öte yandan belirli bir olgunluğa sahip insanların bir noktadan sonra Gezi'nin de eleştirel okumalarını yapmalarının lazım olduğunu düşünüyorum. Yani tamamen kusursuz, mükemmel olduğu düşüncesinden kurtulup, sıkıntılı taraflarını da görmek gerekiyor.

Gezi'ye dair somut bir netice görme ihtiyacı sorunlu mu?

Çok sorunlu. Kazanım konusunda ben karamsarım, benim siyasete müdahil oluşum umut değil, umutsuzluk üzerinden oluyor. Asla bir mucize ve devrim beklentisi içinde değilim. Bana göre esas kazanım, itiraz edebilmenin kendisidir. İtiraz edebilmenin derhal somut bir kazanca dönüşebileceğini düşünürsen, iyimser olursun. Bence oraya çıkıp da itiraz edebilmek, "itiraz ediyorum, hoşnutsuzum, bu baskının yıkıldığını görmek beni sevindirir" diyebilmek en büyük kazanımdır.

İnsanlar gerçek kazanım görmek istiyorlarsa, kendi dönüşümlerine bakmalılar. Biz mesela Seyyar Forum olarak çok şey kazanmış olarak görüyoruz kendimizi. Çünkü kolektif bir şekilde, her şeye bakışımız değişti. Epey de yol kat ettik. Bizim forumun "temiz yüzlü çocukları" önceden polise taş atan 15 yaşındaki çocuğun davranışını sorgularken, şimdi çocuğun taş atmasına neden olan polisin davranışını sorgular hale geldiler. Bu, başlı başına bir devrimdir zaten.

Bu hareket dönüşebileceği yere kadar dönüştü mü peki?

Hayır. Naifliğinin, kaçınılmaz olarak kurbanı olan bir hareket. Polis gelip de "çevre düzenlemesi yapacağız" dediği zaman buna inananlar, polis megafonundan Gezi'ye seslenenler de oldu. İsim vermek istemiyorum ama kocaman da adamlardı üstelik. Barikatı polis giremesin diye kurarsın, değil mi?

Dr. Yektan Türkyılmaz, soykırım, toplumsal şiddet ve devrimler üzerine akademik çalışmaları olan saygın bir antropolog. Türkyılmaz bir akademisyen olmanın da ötesinde bir aktivist; Gezi sürecinde ortaya çıkan yaratıcı tartışma forumlarından Seyyar Forum'un da faal bir üyesi.

Ankara'ya giden heyetin çıkışta "Başbakan üzerimize yürüdü, canımızı zor kurtardık" diye-memesi. Ve daha da kötüsü, ortada gerçek anlamda bir görüşme bile olmamasına rağmen korkunç, köreltici ve yanıltıcı bir iyimserlik yaratmaları... Yine aynı naif iyi niyet yüzünden oldu bu da.

Bir de Başbakan'la görüşen ekibin ilk defa bu düzeyde bir görüşmeye katılmış olmasının da etkisi vardı galiba?

Ateş, durup dururken kucaklarına düştü çünkü. Bakıyorsun en köklü devrimci örgütlerden bile daha korkunç bir terör örgütü olarak sunuluyorlar. Nerede bu Taksim Dayanışması, diye soranlar oluyor. Taksim Dayanışması, devrimle ilgili bir müessese değil. Ama haklısınız, insanlar değişik düzlemlerde ilk kez devletle karşılaştılar. Herkes doğru okudu mu bilmiyorum ama bazılarının çok iyi okuduğunu görebiliyorum. Beni umutlandıran ve zaman zaman gülümseten şeyler var protestolarda. Hayatı boyunca flamlı, bayraklı siyasette bulunmayan gençlerin, kendi dışlanmışlıklarına anlam verip öfkelerini ifade etmeye başlamaları çok anlam verdiğim bir şey.

Seçim sürecine çok fazla anlam yüklenmesi ve sosyal medya akışıyla her şeyi dakika dakika yoğun bir şekilde yaşamak da insanları biraz tüketti sanki. Çok çabuk yoruldu insanlar ve çabucak "eski solcu" oluverdiler.

Aynen! "Ben sokağa çıktım, neden devrim olmadı" denmesi gibi, "her şey teşhir oldu, sen nasıl seçimi kazanabildin" denmesi yanlış okumak ve o iktidarın ekmeğine yağ sürmektir.

Sandığa hiç gitmemek, de çok saygıdeğer bir tavidir ve bu tavır korunmalıdır. Eğer içini rahatlatırsak gitmek de meşrudur. Git, ama oy at, sakin umudunu atma o sandığa. Orada çözülecek bir hikâye yok. Bir de, bu kirliliği temizleyecek bir sandık olabilir mi? Yani, tecavüzden yargılanıyorsunuz, halka soralım diyebilir miyiz?

Gezi Parkı ve Taksim "fethedilecek kaleye" dönüştü. Ancak devlet her seferinde daha sert, daha hazırlıklı. Bu koşullarda günlük kitleler Taksim'e akıyor. Bu hedef yanlış mı? Gezi'nin enerjisi nerelere akıtılabilir?

Öncelikle bunun haberini insanlara buradan verelim: Gezi bir daha olmayacak. Bunun replikası mümkün değildir. Öte yandan Emrah Serbes'in romanına referansla söyleyeyim: "Her temas iz bırakır." Gezi'de iz bırakıyor, Soma'da iz bırakıyor. Unutulduğunu düşündüğümüz zamanlarda bile onlar bir yerlerde kazılı duruyor.

Bir reel siyaset vardır bir de sembollerin siyaseti vardır. Bunları birbirinden ne kadar ayırdedebiliriz bilemiyorum ama en azından kayıpları anmak için 77'nin 1 Mayıs'ı da öyledir. Bir sembol yaratmıştır ve artık Taksim'in dışındaki anmalar (Yenikapı) gerçekçi olmamaktadır. Burada da öyledir fakat bunu yaratan yine AKP yönetimidir. Kimse aslında "bir daha Gezi'yi fethedelim" anlayışında değildi. Oraya giden adamların yüzde 99'u orayı alamayacaklarını biliyordu.

Daha önce de gördük ama Gezi anmasında çok daha fazla sivil polis vardı. Polis olup olmadıklarını da da bilmiyoruz aslında. Yeni bir kolluk kuvveti türü mü yaratılıyor?

Tiplerine baktığınızda vermek istedikleri imaj sivil polis imajı değil aslında. Polis işlevini gören bir sivillik bu. Kasımpaşa ve Tophane'deki eli sopalıların cebine kimlik konmuş hali.

Elinde copuyla oynayıp had bildirmeye, güçsüz hissettirmeye, taciz etmeye çalışıyorlar. İstiklal'de dağılma ihtimali vermeden saldırmaları da bir imha provasıdır.

Şimdi bir yanda Lice, bir yanda Okmeydanı var. Cemevinde biri katledildi, Bilal Erdoğan Okmeydanı'nda ok attı, Misbah Demircan "Okmeydanı'nı 'Şanzelize' yapacağız" dedi. Burada nasıl bir oyun dönüyor?

Bir taşla birçok kuşu vurmaya çalışıyor bu adamlar. Bir yandan "Şanzelize" ile oradaki yoksul Alevi nüfusunu bitirebilirim bu işi yapabilirim, diye düşünüyor.

Okmeydanı dediğimiz zaman Alevilik mesele-

sine direkt girmiş olacağız; Kürtler ve daha yoğun olarak Alevi var orada. Bu sadece Okmeydanı'ndan ibaret bir mesele değil. Aynı kader muhtemelen Armutlu'nun, Gazi'nin, 1 Mayıs ve Gülsuyu mahallelerinin de başında. Bunlar şehirdeki Alevi noktaları. Okmeydanı'nın ise öncelikle şehrin göbeğindeki bir rant alanı olarak korkunç bir önemi var. Bunu hiçbir zaman unutmamak lazım.

Şu anki yönetimde Aleviler yakın ve açık bir tehdit altındalar. Yoksul Alevilik ilk hedeftedir. Bunlar da Okmeydanı ve Gazi mahallesini işaret ediyor. Buraların kriminalize edilmesi de planın bir parçası. Bu mekanları "suç yuvası" olarak lanse etmek; buraları terör, silah ve mafya merkezi olarak göstermek ilk etapta yapacakları şeyler.

Bir de Gezi'yi bir Alevi ayaklanması olarak algılayıp öyle yansıttılar. Mesela bir polis raporu yayımlandı "Gezi'cilerin yüzde 80'i Alevi çıktı" diye. Tam bir deli saçması. Burada bir hedefleştirme, bir kriminalize ve marjinalize etme yani sorun kaynağı, baş belası, çiban olarak gösterme durumu var ve bunlar çok tehlikeli sinyaller.

Şöyle de bir durum var tabii; Gezi sürecinde öldürülen insanların ve yaralananların önemli bir kısmı Aleviydi.

Evet, Gezi'de öldürülen 7 insanın 7'si de Aleviydi. Bu durumda ya "orada bulunanların yüzde 100'ü Alevi" diyecekler (ki böyle bir şey söylenemez.) ya da orada ciddi bir hedef alma, kasıtlı öldürme olduğunu itiraf edecekler.

Gezi sürecinde kentli orta sınıf, Alevi mahalleleriyle temas kurabildi mi?

Gezi önceden planlanmamış bir ittifaktı. Ama bu ittifaka en büyük ihaneti bahsettiğiniz o orta sınıf yaptı. Okmeydanı'na kaç kişi gidebildi? Çatışmaya demiyorum, çay içmeye. Araya duvar koyma yeter ki. Hal böyleyken insanların "neden Gezi'ye kimse gelmiyor" demeye hakları olmuyor. Gazi, Okmeydanı, Armutlu... Bu yerler görmezden geliniyor. O yüzden artık Taksim'deki Cumartesi toplantılarına kimse gelmiyor. Çünkü kendi seslerini duyamıyorlar orada. Gezi imajına bunlara yer yok ve bu gerçekten sıkıntılı bir durum.

Peki orta sınıf nasıl bir temas kurabilir Okmeydanı'yla? Kendi habitatları değil bu mahalleler, dolayısıyla ya korkuyorlar ya da "Abi gidiyoruz ama bir yere kadar. Orayla temas kurmamız çok güç çünkü orada silahlı örgütler var" diyorlar.

Aynı durum Soma için de geçerli. Oralara gidilsin, derken Moğol ordusu gibi gidilmesinden bahsetmiyorum. Sadece yanında durmaya gitmek, şahit olmaya gitmek bile yeterli. Soma faciasında birkaç arkadaş İstanbul'da duramadıklarını gitmeleri gerektiğini söylediler ve Soma'ya gittik. Gidip orada yanınızdayız, diye bağırmaya da gerek yok, görünmek de yeterli. Oralari kriminalize eden bir sebep de orada bulunmamamız. Devlet de bunu empoze etmeye çalışıyor zaten; "Oralar senin-benim gidebileceğimiz yerler değil" algısını oluşturmaya çalışıyor.

Öte yandan ben Gezi'nin "güzel yüzlü", "dünyanın en sevimli eylemcisi" imajını da gerçek bulmuyorum. Böyle bir eylem olamaz. İnsanların temel yaşam, eylem ve direnme haklarının ellerinden alınabileceği bir hukuk sistemi de olamaz. Neler yapıp neler yapılamayacağı mevzu tartışılabilir elbette. Metod azaltma taraftarı da değilim.

Gidip Lice'deki adama oturma eylemi yap, Duran Adam gibi dur, deme şansınız yoktur. Bununla birlikte başka bir bağlamdaki bir eylemde de silahlı direniş doğru ve olanaklı olmayabilir. Bundan ziyade dayanışma ağlarını sağlamak bir şekilde kurmak ve bu ağları kurarken de Okmeydanı'nı, Lice'yi unutmamak lazım. Bunlarsız biz ancak kendilerini eğlendiren, çocuklarına anlatacak hikâyeler biriktiren orta sınıf şehirli entelektüeller olarak vicdan azabımızla baş başa kalırız.

(Röportaj: Mesud Ata | yeniHarman dergisinin kısaltılarak alınmıştır.)

YAA BİR GİT
BE KARDEŞİM...
KONSANTREMİ BOZ-
MA... GİT YAA...

ULAN İKİ DAKİ-
KA BEKLEYEME-
DİNİZ, ŞU UÇAĞI
İNDİREYİM
BE...

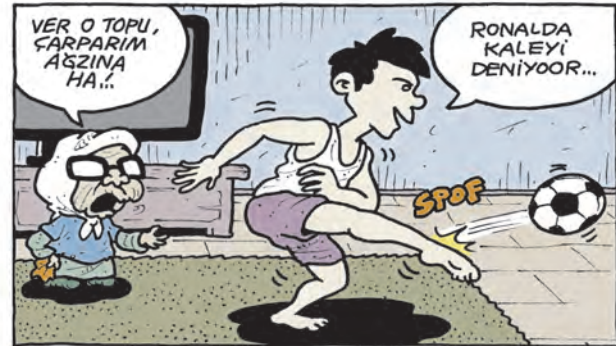
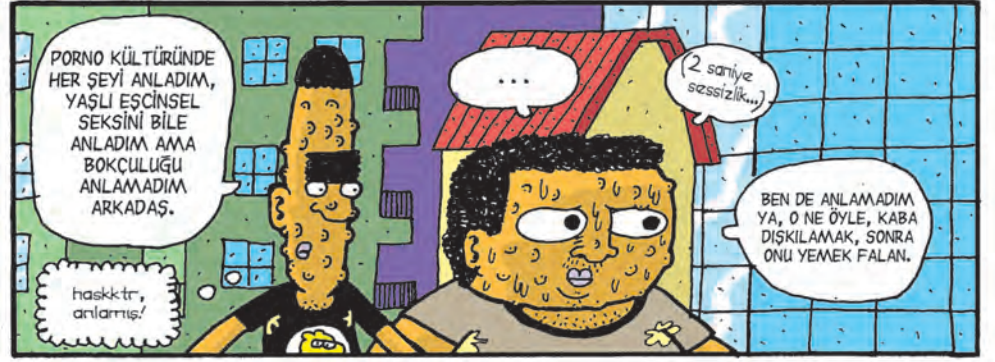
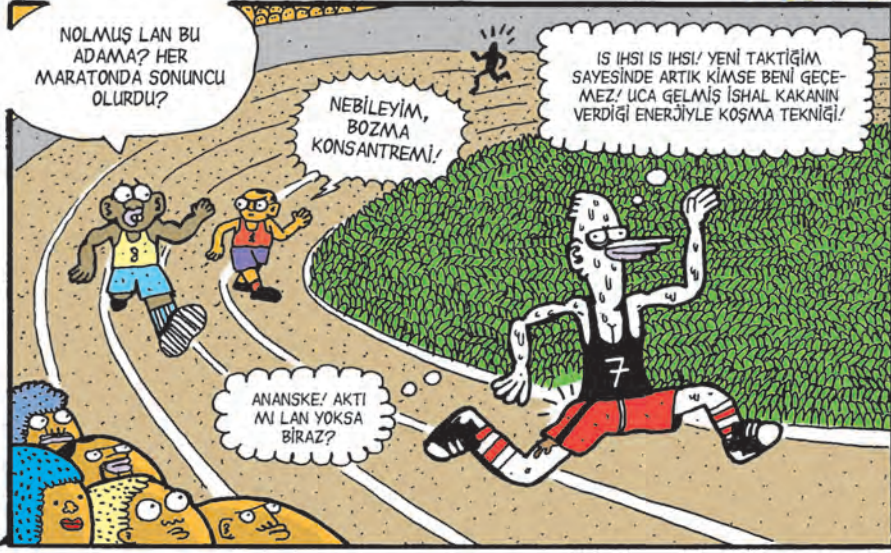
LAAAN...
 BU NE BİÇİM
 EĞLENCE ULAN?...
 BODRUM'A BUNUN İÇİN
 MI GELDİM A DOSTLAR?
 BU GÜRÜLTÜ NEDİR?...
 ULAN SİZ BENİM TATI-
 LİMİ YEDİNİZ, BEN
 KENDİ KENDİMİ
 YEDİM...AAAH YİĞİT-
 LER... AH
 BACILAR...

BAK HALA!
YAVRUM O SADECE
ADANA-LIRFA
DÜRÜM YAPAR!
NEDEN ANLAMI-
YORSUN...

* TERFELİ

PICTURES

Patlayan Tablet

Yokuşu tırmanıyordum. Köşede, "Bravo! Bravo!" diye el çırpı, şortlu kadının yanındaki, şortlu adam. Tebrik alkışı

değildi, birşeyi protesto ediyordu. "Bravo, bravo! Bravool" dedi tekrar, bu kez daha yüksek sesle ve inatçı bir şekilde. Önümüzden geçen özel otomobile doğru çırpıyordu ellerini; doğruyu yaptığına inanan gururlu bir kişi edasıyla, veya ne yaptığını umursamayan bir çıldırmaş tavrıyla. Çünkü biraz sonra el çırpmayı, protestoyu birdenbire kesecekti. Olay da şuydu: Araba, köşeyi dönerken adama ve yanındaki bayana yavaşlayıp yol vermemiş, hızını kesmeden devam etmişti. 30 metre sonra bu otomobil durdu: İçindeki ne söylediğini tam bilmiyorum, "Ne diyorsun bel?" diye seslenmiş olabilir. Çünkü el çırpın adam: "Yol vermeden geçip gittin ya, onu alkışlıyorum!" diye açıklama yapmıştı. Aynı anda otomobil gazlayarak geri geri geldi, şortlu çiftin yanında durdu, şöförü olan adam kafasını çıkardı, el çırpın adama bakarak, "Kes sesini! Yanımda kadın var, yoksa döverim seni!" dedi. Araba gitti, şortlular uzaklaştı, ben de devam ettim yoluma..

İlerki köşede, eczaneye uğrayıp, alerji ilacının fiyatını sormayı istedim. Bunu yapmayı hep istiyordum. Bazı ekonomik tedbirler aldığım şu dönemde, domatesi bile üç markette fiyatına bakarak aldıktan sonra, ilacı niçin sormayacak mıyım ki! Belki bazı eczanelerde daha ucuzdur. Evet sorucam. Hep unuttuyordum. Öte yandan, ne kadar net, temiz ve berrak bir tehditti. "Döverim seni." Bu kadar basit. Döverim seni denildikten sonra, kimse konuşmamıştı artık! Herkes yoluna gitmişti usulca, dövmek son noktaydı. Kimse bu son noktaya ulaşmak, oradaki riskleri almak istemiyordu. Ayrıca dövmeye niyetlenen, veya sadece bir tehdit olarak bu cümleyi kuran adam, yanındaki kadını da katmıştı işin içine: "Yanımda kadın var, yoksa..." Diğer tarafta da, yani dövmekle tehdit edilen kişinin yanında da bir kadın vardı. Bu kadın, arabadan kafasını çıkartan tehditçi adamı, elini uzatarak "Tamam kardeşim..." diyerek sakinleştirmiş, herkes yoluna devam etmişti. Otomobildaki kadın da yanındaki adama belli belirsiz bir hamle yapmış, ortamın sakinleşmesine ufak katkıda bulunmuştu. Kadınlar, ne kadar fazla belirleyici oluyordu birçok durumda! Benim yanımda kadın yoktu. Acaba davranışlarım ne yönde seyredecekti? Bunu niçin söylüyorum; çünkü ne alakam varsa, olaya ben de karışmak istemiştım!

Belki tek ufak alâkam, şortlu çiftle beraber benim de bir yaya olmamdı. Fakat öte yandan, araba yokuşu tırmanıyordu. Otomobillerin böyle dik tırmanışlarda aniden frene basıp, sonra tekrar gaz vermesi, hem aracı hırpalır, hem de yakıt ve vakit kaybına yol açar; bu durumda mümkünse yayanın beş-on saniye durarak beklemesi toplum ve insanlık adına daha faydalıdır. Gene de, otomobil sahibinin "Döverim seni!" demesi, gayet lüzumsuz ve kaba bir davranıştı; işte ben de bu noktada olaya dahil olmak istemiştım. O anda kafam çalışmamıştı tabii. Ancak otuz kırk saniye sonra, şunu söylemeye niyetlenmişim: "Kimi dövüyorsun yahu! Afganistan mı burası, Irak mı? Türkiye'de, hukuk..." Sonra bunu söylemekten vazgeçmişim, çok fazla ırkçı, siyasi içerikliydi; adamın "döverim" tehditi kadar da duygusal ve etkileyici değildi. Bununla beraber, öfkeli sürücünün istese de dövmeyeceğini, bunun kuru bir tehdit olduğunu hesaba katmak gerek; bu durumda adam belki biraz mırın kırın edecek, söylenecek, fakat nihayetinde uzaklaşacaktı. Öyle bir laf var mıydı? Yani, adamın döverim tehditini geri almasını sağlayacak, özür dilemesine, en azından sessizce uzaklaşmasına sebep olacak, tehditkâr olmayan, mantıklı bir kendini koruma cümlesi? Pek sanmıyorum. Ya kaçacaktı, ya dövecekti. Eğer öyle yaparsa, yani dövmeye tehditiyle bana doğru yaklaşırsa, çantamdan ısvırca meyve soyma çakımı çıkaracaktım, kafaya koymuştum. Ama onun da birdenbire, torpido gözüne uzanarak seni dövücem dese, bana demiş gibi oluyordum! Bi kadın yanındaki seni seviyorum dese, bana söylemiş gibi heyecanlanıyordum! Hiç görmediğim yabancı birisi hapsirsa çok yaşa demek istiyorum, birisini üzerine taksit çamur sıçratsa gidip silmek istiyorum! Bu

saçma etkilenmeleri azaltmak için, kulaklıkla müzik dinleme süremi biraz arttırdım. Böylece çevreyle olan bağımlı en azından işitsel düzeyde azaltmış olacaktım. Ama duymamak da yetmiyor. Bir büfenin önünde, bir adam döner yorduğu geçen gün: Geçerken sırtının üzerinden, garsonun yeni getirdiği tabağına baktım: Döner namına birşey yoktu tabakta, sadece üç-beş tane zar gibi ince et parçası, biraz yeşillik ve soğan, o kadar! Kimbilir bu kazık porsiyona kaç para bayılmıştı. Karnı aç o adam adına, oracıkta üzüldüm, günümün yarısı bu saçma üzüntüyle geçti! İnsan yeter ki, üzülmeyi sızlanmayı, gerilmeyi ve telaşlanmayı bir hobi olarak benimsemesin! Ardi arkası kesilmez yoksa.

Çarşıya vardığımda, bu manâda ilk ilgimi çeken şey, spor ayakkabısı dükkanı oldu. Hâlâ kapanmamıştı! (Bu arada, döverim seni diyen adamla ilgili tasarılar kurduğum için, Eczaneye uğramayı unutmuştum elbet. Hattâ yazı'da bile unutacaktım neredeyse, ancak şimdi aklıma geldi.) Spor Ayakkabısı mağazasının, eğer sözlerine sadık insanlarsa, çoktan dükkanı kapatıp, nereye gideceklerse sittir olup gitmiş olmaları gerekirdi. Çünkü neredeyse 6 ay önce, **"KAPATİYORUZ! Büyük İndirim"** diye, dev bir afiş asmışlardı vitrine. Ben de bu kandırmacaya inararak alışveriş yapmış ve bir çift spor pabuç almıştım kendilerinden. Bir an sakın olup, **"Şu anda hâlâ kapatmamış olmalannın,"** bana ne zararı var diye düşündüm? Aslında değişen birşey yok gibiydi, ayakkabımı gene oldukça ucuza almıştım. Hayır, bi dakika, vardı! Kapatmaları lazımdı dükkanı, çünkü kapatacakları lafına güvenerek, **"büyük bir indirim yakalamış olmanın"** neşesi ve gururu ile yapmıştım bu alışverişi! Fakat ortada yakalan, avlanan birşey yoktu: Daha aylarca herkes, neredeyse bütün şehir, benim gibi ucuza ayakkabı satın alabilirdi buradan! Peki neden, başka insanların da, benim gibi ucuza ayakkabı satın almasını istemiyordum?

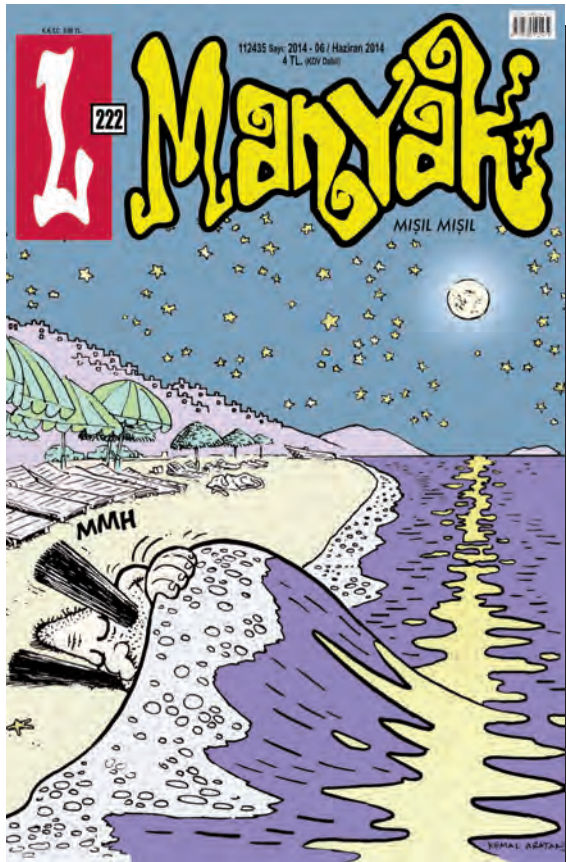
Hayır, bunu istiyordum! Evet, biraz dolambaçlı olucak ama, **"Kapatıyoruz"** diyerek müşteri gaza getiren kişilerin, gerçekten de Kapatarak gitmelerini, sözlerine sadık kalmalarını çok daha fazla isterdim! Az ayakkabılı bir dünya, çok yalanlı bir dünyadan kesinlikle daha faydalı olmalıydı. Mağazadan içeriye girdiğimi, **"Niye kapatmadınız!?"** diye sorduğumu düşündüm. Aptalca bakıcakları yüzüme. Acaba, böyle bir yasal hakkım var mıydı!?

"Sayın hakim, vaadlerini yerine getirmelerini, derhal mağazayı kapatmalarını istiyorum! Çünkü bendeniz bu vaad ile oradan alışveriş yaptım!"

"Anlıyorum. Peki, bu adam ve kadın niye sizden şikayetçiler?"

"Şu adam bana, 'Döverim seni' dedi kaldırımda. Ama dövmemedi, ben de çantamla kafasına vurarak (içinde açılmamış soğuk su vardı) 'Niye dövmiyosun lan!' diye bağırardım! O sırada tükürüğüm, bu kadının elindeki tablet bilgisayarın ekranına sıçradı. Tablet, alev aldı, patladı!"

M E T İ N E İ D A N

HAZİRAN SAYILARI
BAYİLERDE

Haftalık yareli
süreli yayındır

Sayı: 1176 / 18 Haziran 2014

Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti. • İmtiyaz Sahibi ve Genel Yönetmen: Tuncay AKGÜN • Yazışları Müdürü: Zafer AKNAR • Müessese Müdürü: Ali YAYUZ • Muhasebe Müdürü: Gülşüm ÜNLÜ • Grafik: Murat Yücesan • Cebrail Okcu • Renk: Fikret Özdemir • Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No:14 vBeyoğlu/ İstanbul. • Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 • Baskı: LeMan Matbaası • Adres: Aliminyumcular Sanayi Sitesi C-5 Blok No: 7-8 Hadimköy /İST. Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx). • Genel Dağıtım: D.P.P.A.Ş.

Bencil Boysal

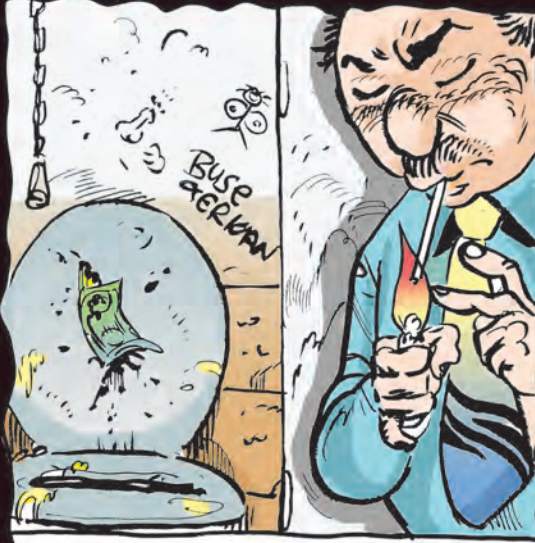
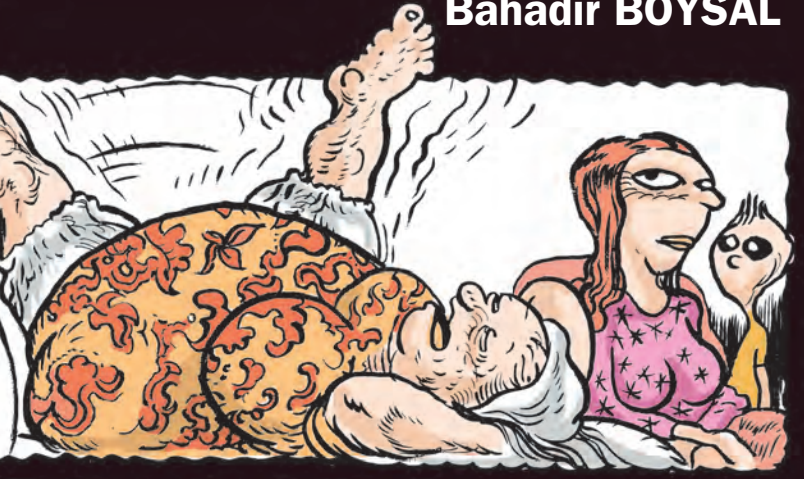
bahadirboysal@mynet.com

Bahadır BOYSAL

Tam dünya kupası başladı..İŞİD de sahaya indi. (Nette arama yaparak İŞİD'in kesik başlarla yaptığı futbol maçı videolarını da bulabilirsiniz.)

Rahmetli an-nannem romatiz-malarından çok çekiyordu... Gene sıcak bir yaz günü sırt üstü uzanıp çaresizce bacak egzersizi yaparken, hiç unutmadığım şöyle bir şey parçalamıştı: "Herkes iyi bize göre..herkes kendine göre bir insan. Onu öyle idare edicen, bunu böyle idare edicen. Etmeyip napı-can? Etmiceksen git kendini at. Atsan ne olur? Kimsenin umrunda olmaz. Davran dağa küsmüş, dağın habarı olmamış."

Lise döneminden tuhaf bir hatıra var. Elemanın biri tuvalette sçmış ama o dönemin 5 lirasını da bokla klozete yaptırmış. Sonra müdürün haberi olup gel-miş ve "Acaba neden böyle bir şey yaptı?" diye bir sigara yakıp öylece bir süre kalmıştı.

YİNE HEP TELEVİZYON

Tipki dünyanın özelliklerini taşıyan yeni bir gezegen bulunsa ve insanlar bu bakir gezegene taşınsa..acaba aynen buradaki teknolojiyi yakalamaları kaç yıl sürer?.. En azından iki yüz sene..yok yok..üç yüz seneyi bulur herhalde. Yani ora-rın da içine tamamen sçmamız üç yüz yıla kalmaz diyorum. Bugün gene Ortadoğu, İŞİD'le tekrardan bambaşka karış-maya hazırlanırken..sen, teknolojiye ziyade, insanları birbirleriyle kaç senede barıştı-rımın hesabını yapmadığın müddetçe..beraberinde tek-nolojiyi de götürsen oralara... ossuruktur.

YİNE HEP ORTADOĞU

Eski meşhur düşünürlerden John Ruskin'in lafıyla bitirelim: "Bir top-lumda bireyler, umumiyetle zengin olmaktan başka bir gaye gütmey-zler. Orada: çalışkanlar, hasisler, sağlamlar, hilekarlar, heyecansızlar ve kültürsüzler muvaffak olurlar. Fakir kalarlar ya çok budala veya çok akıllı olanlardır.. Tembellerdir, ahmaklardır, hassas olanlardır..alimlerdir, sanatkarlardır, beceriksiz hırsızlardır, yani aslında iyi, doğru, temiz insanlardır."

Çukurova'dan..her merhaba, her selamınaleyküm diyene sadece bu cevabı yaptıran bir dede vardı. Bunamada kopma noktası değil de..yıllarca gelini olsun iste-miş..olunca da bu hazzı sürdürüseye. Hacı hangi mutluluk sonsuz ki?..

YATAKTASKEBJİİ SKEBJİ HOŞMEEN

Yaz gelince geçenlerde makaralı bir açık hava çay sohbet geyiğinde, bi ah-babımız üç gün önce gece bardan Polonyalı bi kızla eve geç-miş..onu diyordu. Kadın sevişirken "Yataktaskebjii skebjii hoşmeen os-meeen" diyomuş ha-bire. Adı da Osman değil. "Orgazm derdiyle herhalde beni Osmanlı zannetti." dedi.

Ve gene lisedeyken, Osmanlı Devleti'nin, 17.yy'da çıkıp da bastırdığı meşhur "Vaka-i Vakvakiye" olayının adının il-ginliğini o zamanki tarih ho-camız..devletçe çınar ağacına asılan isyancıların başları rüz-garda birbirine çarptıkça "vaaak vaaak" sesi çıkıyordu diye ifade etmişti. Halbuki ismin aslı eski İslam mitoloji-sinden. (Uzak egzotik diyar-larda erotik bir ağaçta yetişen kadınlar..koparıp sevişirken vaak vaak diye sesler çıkarı-yolarmış.. Gugil'da var.)